

VÍTĚZKA LITERÁRNÍ SOUTĚŽE HVĚZDA INKOUSTU

LUCIE ORTEGA

SVĚTLA
NAD MOČÁLEM

FRAGMENT

Světla nad močálem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucie Ortega

Světla nad močálem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SVĚTLA NAD MOČÁLEM

Lucie Ortega

Ilustroval Filip Štorch

FRAGMENT

Text © Lucie Ortega Reyes Navrátilová, 2021.
Illustrations © Filip Štorch, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5057-7
ISBN e-knihy 978-80-253-5135-2 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5136-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5134-5 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

VŠEM,
kteří stále ještě hledají svůj svět.

NAVKA

V jedné písničce se zpívá: radši budu trpět, než abych necítila nic. To může s prominutím říct jen úplný blbec, pro kterého je utrpení abstraktní, poetické slovo, co se mu hodí do rýmu. Kdo zažil skutečnou bolest, ten mi dá za pravdu: znecitlivění je dar z nebes, nebo z podsvětí, přijde na to.

Letěla jsem jako vítr. Mlha se líně převalovala po nočních blatech a já proploouvala skrze ni. Zvláštním způsobem mi to připomínalo koupel ve vaně s hromadou pěny. Má fantazie dokonce vykreslila na pozadí zemité vůně rašeliny jemný heřmánkový parfém.

Jenže zatímco koupel v heřmánkové pění bývala příjemně uvolňující, tohle mělo k relaxaci daleko.

Jeden výmol, druhý výmol. Pozor na bloubku – když se zaboří moc brzo, probeře se z transu a unikne. Raději na pevnější půdu. Zatočit... Do háje, támhle už jsou hraniční kameny! Zpátky, blouběji do močálu. Támhle je! Bludný kořen. Krok přes něj a je můj.

Přeletěla jsem několik jezírek plných rašeliníku a zůstala viset ve vzduchu asi metr nad kořenem krouťícím se při zemi jako oblouk chapadla nějaké obří chobotnice. Funění a čvachtání ohlásilo příchod ančutky. Stvoření se zastavilo kus ode mě a dlouhými prsty s výraznými klouby se poškrábalo na holé hlavě.

„Moc spěcháš,“ řeklo nezvučným hlasem. „Moc, moc spěcháš. Kdybych byl člověk, nejspíš jsem tě už dávno ztratil. Anebo jsem si zlomil nohu o nějaký výmol.“

Proměnila jsem se do lidské podoby.

„Kdyby sis zlomil nohu, mohla bych tě ještě pořád ulechat k smrti,“ pokrčila jsem rameny s vážnou tváří. Tahle pověra nás s Korou vždycky fascinovala. Jeho první námitku jsem raději strategicky přešla. Opravdu jsem si myslela, že jsem tentokrát letěla pomaleji. Bylo těžké to odhadnout, když mě neomezoval rytmus dechu nebo střídání nohou.

Ančutka to krátce zvážil. Znovu se podrbl na hlavě a zaškubal jedním křídlem.

„Nevím, jestli by to fungovalo. Zlomená noha prý dost bolí. Lidé při ní spíš skučí bolestí, než aby se smáli. Ani lechtání by to asi nepřebilo.“

Kousla jsem se do rtu, abych nedostala záchvat smíchu.

„Dobře, Liči, příště poletím pomaleji.“

Jmenoval se Ličichar, ale já mu říkala Liči. Nepřišlo mu to legrační. Nejspíš proto, že ančutkové nemají smysl pro humor. Ale možná to bylo i tím, že netušil, co je liči a že se mu určitým způsobem podobá – hrubý a nevzhledný na povrchu, ale sladký uvnitř. Vždycky mi přišlo smutné, když jsem genialitu svých vtipů dokázala ocenit jen já sama.

Ančutka ještě víc ohnul už tak nahrbený hřbet, což byla jeho verze poklony, a úhledně složil zakrslá netopýří křídélka k sobě.

Z mlhy se vynořilo další světlo. Modravý plamínek přiletěl k nám a proměnil se ve vysokou ženu s jemným, oválným obličejem a indigově černými vlasy, které jsme v mé nové rodině sdíleli všichni. Byla to Světlana, moje mentorka, jejíž trpělivé vedení mi značně usnadňovalo adaptaci na všechny změny, kterými jsem v posledních týdnech procházela.

„V jednom místě jsi málem překročila hraniční kameny,“ podotkla sametovým hlasem a ukázala směrem, kde jsem se dopustila chyby. Ani nemusela, i já si toho všimla. „A Ličichar má pravdu, létáš příliš zbrkle.“

„Já vím, já vím,“ svěřila jsem ramena. Zbrkllost bylo moje životní téma a bohužel jsem se jí evidentně nezbavila ani po smrti.

„To nic, příště to bude lepší,“ usmála se laskavě.

„Bude, už začínám tuhle část močálu znát jako svoje boty,“ přikývla jsem. Další pokus o vtip. Bludičky boty nenosí. Myslím, že žádná obuvnická společnost ještě nevynalezla takový tvar, který by našim nohám seděl.

Liči nahnul ani štětinou na své vystouplé bradě, ale Světlana se pousmála.

„Pojď se se mnou projít,“ řekla.

Propustily jsme ančutku a vydaly se dál pěšky. Došly jsme hraničním kamenům nadohled a posadily se do vysokých travnatých polštářů. Světlana mě vzala za ruku.

„Jsi při tréninku roztržitá. Nechceš mi říct, co se ti honí hlavou?“

Oceňovala jsem způsob, jakým se mě ptala. Dávala mi možnost svěřit se jí, nebo si nechat své starosti pro sebe. Záleželo na mně. Pro někoho, kdo nosil vryté hluboko pod kůží, že člověk si má se svými problémy poradit sám a hlavně s nimi, proboha, neobtěžovat ostatní, to byla zpočátku dost šokující zkušenost. Teď už jsem se snažila Světlaninu pomocnou ruku neodmítat.

„Přijde mi, že mi všechno hrozně trvá,“ přiznala jsem.

Usmála se.

„Pokud se nepletu, říkala jsi, že jedna z věcí, které ti v životě nevyhovovaly, byl neustálý tlak na výkon a soutěžení,“ nadhodila jako by nic. *Ano, jedna z věcí. Mnoha a mnoha věcí.* „Teď na tebe nikdo netlačí. Jde ti to dobře a máš spoustu času. Sedm let. S kým soutěžíš? Snad ne s Korou, má na tebe šestiletý náskok.“

„Spíš sama se sebou,“ odtušila jsem a donutila se k úsměvu, abych zakryla skutečnost, že jsem zrovna naložená asi tak dobře, jako plesnivý utopenec.

Světлана mi na to neskočila.

„Vím, proč se snažíš dokončit svou transformaci co nejdřív. Ale tráva neporoste rychleji, když za ni budeš tahat. Tak se zatím uč našemu umění a trpělivosti.“

Jediné, co ze mě vyšlo, byl rezignovaný povzdech. Učit se a čekat. To bylo něco na mě. Ale co jiného mi zbývalo?

Sedm let.

Nejdřív mi to připadalo jako zbytečně dlouhá doba. Čím dříve dokončím transformaci, tím dříve se z navky stanu plnohodnotnou bludičkou, tak na co čekat? Ale brzy ve mně začala hlodat nervozita. K dokončení proměny bylo třeba přinést močálu lidský život. Jenže jak se ukázalo, osamocení pocestní k nám příliš často nezavítali. A Kora byla zářným důkazem toho, že ani šest let nemusí stačit. Co když to nestihnu? Co když se budu muset vrátit k živým? Nebo skončím v Temném Navu mezi Zatracenými? Neuměla jsem si představit, co by bylo horší.

„Nebe už bledne,“ kývla Světлана směrem k východu, kde se skutečně nad obzorem objevil světlý pruh ohlašující příjezd Svarogova syna. „Měly bychom se vrátit domů.“

Z vegetace kolem nás se ozývala kakofonie bzučení, cvrkání

a kvákání a z nedalekých stromů spouštěli své sonáty ptáci. Tma se pozvolna měnila v šero; začínal nový, nevítaný den.

Světлана si protáhla nohy až ke svým žabím chodidlům a chystala se vstát, ale vtom strnula. Ucítla jeho přítomnost ještě dřív, než se přiblížil k hraničním kamenům na deset metrů, a rozhodně mnohem dřív než já. Vzala mě kolem ramen a zahalila nás obě neproniknutelným závojem mlhy.

Byl tam. Kráčel přímo k okraji rašeliniště. Najednou jsem cítila srdce až v krku a nemohla uvěřit vlastnímu štěstí. Vypadal mladě, možná na pětadvacet, a představoval prvního živého člověka, kterého jsem od svého příchodu do Nemojova močálu spatřila. Bylo na něm cosi odpudivého i přitažlivého zároveň. Dřív by mi snad i připadal hezký – asi jako rosnatka připadá hezká mouše, co se má stát její večerí. Kudrnaté, světle hnědé vlasy nad hnědozelenýma očima zjemňovaly jeho obličej a vytvářely iluzi dětské naivity dřímající v silném těle dospělého muže. Dřív bych se červenala a tiše si přála, aby mým směrem utrousil úsměv, nebo o mě aspoň zavadil pohledem – jen abych si mohla dělat falešné naděje a nechat si zlomit srdce. Dnes však byla situace obrácená. On byl mojí kořistí, ne já jeho. On byl mým vysvobozením, klíčem k budoucnosti.

„Nespěchej,“ zašeptala Světлана a kývla, že mám jít.

Odpověděla jsem jí širokým úsměvem.

Nebudu spěchat. Udělám to hezky pomalu. A tušila jsem, že si to vyčutnám.

Neslyšně jsem poodešla a sedla si na zem o kus dál. On se zatím zastavil u hraničních kamenů skrytých mezi kvetoucími blatouchy. Netušil, že tam byly, ale odradila ho hustá mlha, která za nimi začínala. Nevěděla jsem, proč tam tak stojí s rukama v kapsách a zírá do bílé prázdnoty, jako by měl stejně mlhavo i v hlavě. A bylo mi to upřímně jedno.

Základní pravidlo, jehož jsem se musela držet za všech okolností, znělo: *získej si souhlas oběti*. Bludičky jsou vázané zákonem svobodné vůle. Nemohou jen tak na někoho skočit a připravit ho o život. Vše začínalo lákáním, okouzlením, vábením... oběť musela do našich osidel vkročit dobrovolně. Teprve ve chvíli, kdy byla dostatečně hluboko, kdy překročila bludný kořen a byla konečně naše, jsme mohly ukončit její život.

Dala jsem se do pláče. Plakat na povel bylo to první, co jsem se naučila – nejjednodušší způsob, jak nalákat oběť do močálu. Žádná kouzla, žádné proměny, jen usedavý, srdceryvný pláč.

Viděla jsem, jak zpozorněl. Chvilí jsem ho napínala a pak trochu poodhrnula mlhu.

Jen pojď, pojď mě zachránit. Mě, ubohou, bezbrannou, ztracenou...

„Haló?“ zavolal, ale z místa se nehnul.

Přestala jsem plakat.

„Je tam někdo?“ vydechla jsem tak, aby mě sotva slyšel.

„Jo, jste v pořádku?“ zeptal se a začal očima hledat cestu rašeliněm.

„Asi mám vyvrtnutý kotník!“ zavolala jsem plačtivým hlasem.

„Vydržte! Jdu k vám!“

Jo, to sice tvrdil, ale nešel. Váhal. Asi měl větší pud sebezáchovy, než jsem tušila. Nebo mu močál opravdu naháněl strach. Močál, to zlé místo plné temných bytostí, pomyslela jsem si se škodolibým úšklebkem.

„Pospěšte si, prosím. Dost to bolí a je mi hrozná zima!“ dodala jsem, abych zvýšila jeho motivaci.

Udělal jeden váhavý poloskok a znovu zapátral očima po zemi.

U všech bohů, takhle tu budeme do večera!

„Co tu vůbec děláte takhle brzo?“ zeptal se.

Náhly příval inspirace mi vykouzlil na rtech stín úsměvu.

„Jsem tu od včerejška,“ zaúpěla jsem.

„Chcete říct, že jste tu byla celou noc?!“

Konečně zrychlil! Neohroženě zkoušel pevnost cesty klackem a skákal z místa na místo jako žába.

„Jo! Ztratila jsem baterku a bála jsem se jít bez ní!“

„To se vám ani nedivím,“ přikývl, když se konečně dostal až ke mně.

Utřel si rukávem orosené čelo, olízl suché rty a konečně se na mě podíval.

Nespěchej. Jen bezky pomalu.

Usmála jsem se.

Na jeho tváři se objevil luxusně vygumovaný výraz.

„Pojďte se mnou, vyvedu vás odsud a pak se podíváme na ten kotník,“ pronesl pomalu, zasněně.

Měla jsem chuť vyprsknout smíchy, ale udržela jsem se.

Nabídl mi ruku, abych se o něj zapřela a mohla vstát. Ovinula jsem se kolem jeho paže jako břečťan a pohlédla mu zblízka do očí.

„Pojďme,“ řekla jsem sladkým hlasem.

Přikývl. Nechal se ode mě vést hlouběji do močálu. Už si nedělal starosti s tím, jestli je půda pod jeho podrážkami dost pevná. Ale já ho vedla bezpečně. Jak jsem sama sobě dnes už jednou připomněla – pokud se proboří příliš brzy, probere se z transu.

Jen dál, dál do srdce mého království, princí. Utopený budeš určitě sympatičtější. A možná si pak i popovídáme, než se vydáš do Navu.

Nespouštěl ze mě oči. Krok za krokem se blížil k bludnému koření, aniž by tušil, že za ním čeká jeho smrt – a moje bludičkovská maturita.

Vše šlo tak hladce, že jsem tomu ani nemohla uvěřit.

A můj instinkt nezklamal.

Protivná, hlasitá melodie prořízla vzduch tak nečekaně, že vše kolem ztichlo a já jsem úlekem málem vyletěla z kůže.

„Co se děje?“ zamrkal zmateně a chvíli vypadal, že neví, čím je. Když se vzpomatoval, sáhl do kapsy a vytáhl mobil, aby tu vřeštící věc umlčel.

Překonala jsem nutkání mu telefon vyrvat z ruky a utopit ho jako svou první oběť.

„Omlouvám se,“ zamumlal. „Zapomněl jsem si vypnout budík.“

Proč někdo dobrovolně začíná den s tak příšerným rámcem?!

Podíval se na mě a k mému nemilému překvapení zaostřil.

„Ehm... co se děje?“ zopakoval. „Kam jdeme?“

„Ven z močálu,“ připomněla jsem mu a přes zatnuté zuby jsem se znovu zaculila.

Rozhlédl se. *Zatraceně!*

„Tak to jdeme špatně, musíme támhle.“

Začal mě táhnout správným směrem. Tedy správným pro něj, pro mě úplně špatným. Potřebovala jsem ho dostat přes bludný kořen! Zkusila jsem znovu navázat oční kontakt, ale on se příliš soustředil na hledání cesty. Zdálo se, že na mě vlastně tak trochu zapomněl. Evidentně se především chtěl dostat z pryč z toho zlého místa plného nástrah. Mě za sebou vlekl jako nějaké zavazadlo. Velké a vražedně nasupené zavazadlo, které by na něj nejradši skočilo a stáhlo ho s sebou do hlubin, kdyby mohlo.

Nezastavil se, dokud jsme nedosáhli hranice. Pokusil se mě zatáhnout za kameny, ale já se mu vytrhla. Předstírala jsem, že jsem zakopla. Pokusil se mi znovu pomoci, ale já jen zvedla ruku v odmítavém gestu.

„Tady už to zvládnou.“

Chtěl se sklonit, aby se podíval na můj zraněný kotník, ale já jsem vykřikla.

„Ne!“ Když jsem vzala do hrsti aspoň zbytky rozumu, který mě zjevně opustil někde během toho hraného zaškokbrtnutí, dodala jsem s rozpačitým úsměvem: „Mám nohy celý od bláta.“

Netřeba dodávat, že jsou to žabí nohy, momentálně schované pod tenkou vrstvou mlhy a dlouhými stébly trav.

Zarazil se. Asi mu teď samotnému bylo trapně a nevěděl, co se mnou dál.

„Taky mám boty úplně promáčené z té pitomé bažiny,“ podotkl kolegiálně a dal mi další pobídku, abych zvážila, jestli ho přece jen nezkusit zabít. Právě teď bych byla ochotná prubnout i to ulechtání k smrti. A pak bych ho v *tý pitomý bažině* pohřbila. Aspoň k něčemu by posloužil, než by jeho tělo začalo tlít.

Zvedla jsem mechanicky koutky a pokývala hlavou.

„Děkuju za pomoc. Už vás nebudu zdržovat.“

„Jste si jistá? Můžu vás vzít k sobě a potom třeba někam hodit autem. Bydlím tady kousek.“

„To je dobrý. Teď už si poradím.“

Tak jdi už, u všech bobů!

Zpoza lesa začínaly vykukovat první paprsky slunce. Sice jsem stále zůstávala za ochrannou hradbou kamenů, ale i přesto jsem se cítila asi tak příjemně jako ryba vedle rozpáleného grilu.

Ovšem pan rytíř mě tu evidentně nehodlal nechat jen tak. Najednou si mě změřil a vytřeštil oči na moje černé tílko.

„To jste tady byla celou noc jenom v tomhle? Musíte být úplně zmrzlá! Pojdte, vezmu vás k sobě a bez řečí.“

Nevím, co bych dělala, kdyby mi v tu chvíli nepřispěchala na pomoc Světlana. Objevila se zničehonic po mém boku a s úlevou v hlase zvolala:

„Tady jsi! Už jsem se bála, že ses ztratila v močálu!“

Přišla ke mně a objala mě.

„Nic mi není. Tady pán mi pomohl.“

„A rádo se stalo,“ dodal on a tvářil se ohromně spokojeně sám se sebou. „Já jsem Lukáš, mimochodem.“

Přijala jsem ruku, kterou mi podával, ale své jméno jsem mu neřekla. On mi chvíli potřásal paží a zdálo se, že mě nehodlá pustit.

„Dáš mi aspoň svoje telefonní číslo?“ zeptal se trochu nervózně.

*To víš, že jo, brouku, zavelej mi, až se budeš večer nudit. Nebo až se opi-
ješ s kamarády a pocítíš potřebu vyplakat si srdíčko.*

„Nedám,“ odpověděla jsem. „Nechám osud, ať rozhodne, jestli se ještě někdy uvidíme.“

Tiše se zasmál a trochu neochotně přikývl. Fascinovalo mě, že se na nic dalšího neptal. Ale nakonec když lidem něco tvrdíte s dostatečnou dávkou přesvědčivosti, málokdy to zkusí rozporovat a hledat v tom mezery. Co kdyby se ztrapnili, že jo?

Chrabrý hrdina se rozloučil, a než odešel, nezapomněl mi dát dobrou radu:

„Příště pozor na močály!“

Ty si dej pozor na močály, pitomečku!

Otočily jsme se a zamířily podél vnitřní hranice k lesu. Párkrát se za námi ohlédl, dokud jsme mu nezmizely v mlze.

„Skoro jsem ho měla! Co jsem zvorala?“

Chtělo se mi brečet zlostí. *Jak mi mohl proklouznout?*

„Nic jsi nezvorala,“ odpověděla Světlana a soucitně mě pohladi-
la po tváři. „Vedla sis skvěle. Mělas jen smůlu, to je vše.“

Najednou se usmála.

„Ale to s tím osudem byl skvělý nápad!“

Svraстила jsem obočí. *Řekla jsem to, jen abych se ho zbavila, žádná strategie v tom nebyla.*

„Opravdu?“

„Jistě!“ zasmála se. „Nedivila bych se, kdyby se tu zítra zase objevil v touze po dalším osudovém setkání s tou tajemnou dívkou,“ dodala dramatickým tónem. „Se svojí intuicí budeš brzy jednou z nejúspěšnějších bludiček, Leno, tím jsem si jistá.“

„Kéž bys měla pravdu,“ povzdychla jsem si.

Její slova mi ale zvedla náladu. Možná opravdu přijde znovu. A tentokrát mi neunikne.

PODZEMNÍ PALÁČ

Lidé málokdy pochopí tobo, kdo pomýšlí na sebevraždu. Nedokážou si představit ten stav, kdy každá další vteřina bolí a představa budoucnosti je děsivější než krok do blažené prázdnoty. Jaké důvody mohou být tak závažné, aby se člověk zabil? Život je přece krásný!

Je. Dokud nepřestane být.

Slunce už strkalo své dlouhé prsty skrze mlhavý plášť pokrývající blata, když jsme se Světlanou přešly přes bludný kořen do Podzemního paláce. Rozlehlá vstupní hala, již dominoval Strom zapomnění, rostoucí ze stropu korunou dolů a rozpínající se svými majestátními větvemi široce do prostoru, se touto dobou hemžila ančutky a bludičkami. Všichni se vraceli zpátky do bezpečí našeho společného domova.

Po dvou týdnech v Nemojském močálu jsem i já byla v Paláci dobře zabydlená. Už mě neudivovaly místnosti nepravidelných tvarů se zaoblenými stěnami propojené systémem zvlněných chod-

biček klikaticích se všemi směry. Ani jsem se neztrácela v nahodilé, paprskovité struktuře Paláce, který jako by rostl s potřebami naší rodiny. Naopak jsem dnes oceňovala krásu secesních mozaik, jež se na stěnách střídaly s panely průsvitného křišťálu. Těmi během dne pronikalo dovnitř slabé, žlutozelené světlo, byť byl jeho smysl pouze estetický. Naše oči si snadno poradí i s nejhlubší tmou, díky čemuž mi zabralo několik dní, než jsem postřehla, že nikde nejsou lampy. Místo osvětlení ze stropů visely kořeny zdobené různými dekoracemi z korálků, kamenů, provázků a sklíček, takže každou chvíli někde něco zacinkalo nebo zachrastilo. Podlahu tvořila dlažba hustě porostlá mechem, který při došlapu jemně šimral do našich žabích chodidel.

Žabí nohy.

Připojit se k rodině bludiček pro mě znamenalo pár fyzických změn. Moje nudné, tmavě hnědé oči se proměnily v nádherné, elektricky modré, a jako by ta barva nepůsobila sama o sobě dost magicky, navíc teď moje duhovky ve tmě svítily. Vlasy mi o pár odstínů ztmavly, aby dosáhly sametové, indigové černé. Během života jsem si nepřipadala nijak zajímavě, nebo dokonce přitažlivě. Nezbyvalo mi než naivně doufat, že lidé se nedávali dohromady z tak povrchních pohnutek, jako byl atraktivní zevnějšek. Stručný seznam mých přátel, nebo spíš známých, byl důkazem, že jsem se pletla. Ale když jsem se teď podívala do zrcadla, nacházela jsem sama v sobě magnetickou krásu, která mě neskutečně těšila. Zdálo se, že smrt přináší samé výhody. Teda až na ty nohy. Žabí nohy – to jako vážně? Byl to šok, který jsem musela strávit. Neříkám, že by nebyly praktické, pohyb v močálu značně usnadňovaly, ale ta jedovatě zelená, flekatá kůže kontrastovala tak ostře s ostatními bludičkovskými rysy, že jsem se v prvních dnech musela bránit záchvatům polohysterického smíchu, kdykoliv jsem se na ně podívala.

Nakonec jsem si ale zvykla a naučila se je brát jako další součást toho, kým jsem se stala. A já byla moc ráda za to, kým jsem se stala. Připomínala jsem si to každé ráno, když jsem před sluncem prchala do útočiště Podzemního paláce ke své nové rodině. I tentokrát jsem si blaženě povzdechla, sotva jsem ucítila známou kombinaci vůní vlhké rašeliny, dřeva a lékořice.

Hřejivé pocity návratu domů vyrušil náhlý, pištivý smích. Tak tak jsem uskočila stranou a kolem mě se prořítla vichřice. Ančutkové se tvářili rozmrzele, jako vždycky, když se dělo něco s nepředvídatelným koncem. Ale já a pár mých sester jsme přidaly do kroku a následovaly jsme dvojici běžících bludiček do Síně setkávání. První utíkala Doubravka a v ruce zdvižené nad hlavou svírala bílý hřeben zdobený říčními perlami. Kdyby hřeben mohl mluvit, nejspíš by vykřikoval cosi o rusalkách a hanebné krádeži. Za Doubravkou běžela Kora, dlouhé vlasy rovné jako hřebíky za ní vlály jako koróna a propůjčovaly jí snový vzhled temné hvězdy letící prostorem.

S Korou jsem se seznámila hned po svém probuzení v Podzemním paláci. Můj rozum v té chvíli ještě evidentně nefungoval, protože ačkoliv na mě ze stropu shlížel les ozdobených kořenů, já si v prvním okamžiku byla naprosto jistá, že jsem se nějak dostala do nemocnice. Pravda, drobná sestřička, která seděla na okraji mé postele, na sobě měla černé minišaty a vypadala jako ztělesnění mé dětské představy o Sněhurce – tedy až na ten výrazný make-up. Ale ani to mě v tu chvíli nepřekvapilo tolik jako skutečnost, že jsem byla při vědomí. Co jsem zvorala? Jak to, že jsem přežila?

Do mých zmatených úvah Kora vážným hlasem a s ponurým výrazem ve tváři prohlásila:

„Vypadáš, jako kdybys vstala z mrtvých.“

A když jsem bezděčně zavyla „Ale ne!“, rozesmála se a zvesela dodala: „Dělám si srandu! Vítej do Nemojovy rodiny, Leno!“

Že jsem se stala bludičkou, mi musela zopakovat přinejmenším třikrát. Nevěřila jsem jí. Kdo by taky věřil? Ani mé žabí nohy mě nepřesvědčily. Muselo existovat jiné vysvětlení. A když mě vzala k Nemojovi a bludník se přede mnou proměnil v plamínek a zahallil celou místnost do mlhy, konečně mi bylo všechno jasné. Musela jsem utrpět poškození mozku. Proto jsem viděla všechny ty podivné věci.

Trvalo dalších pár dní, než jsem začala být ochotná být jen připustit, že to všechno mohlo být skutečné. A pak už chyběl jen krůček k přijetí názoru, že stát se bludičkou, bylo to nejlepší, co mě mohlo v neživotě potkat.

Kora se okamžitě pasovala do role mé starší sestry. Tu já si vždycky přála, takže jsem rozhodně neprotestovala, ačkoliv mě její svérázná povaha a neuvadající touha česat mi vlasy občas vyváděly z míry.

V Síni setkávání těsně navazující na vstupní halu se Kora s Doubravkou zastavily v kruhu přihlížejících, který kolem nich samovolně vyrašil jako májovky po dešti. Kora dupla, až to zadunělo.

„Legrace skončila, už mi ho vážně vrať!“

Její panenkovská tvář byla stažena v grimase mezi smíchem a zlostí.

„A co za to?“ opáčila Doubravka a škádlivě zamávala hřebenem, jako když toreador dráždí pláštěm býka.

Kora zaťala pěsti, ale vzápětí se pousmála a mně problesklo hlavou, že provokovat Koru je asi tak dobrý nápad jako strčit si pod polštář živého štíra. Podívala se na mě a mrkla.

Že stojí vedle hromady pokladů, jsem si všimla až ve chvíli, kdy z ní vmžiku sebrala zlatý náramek a s výzvou: „Chytej!“ ho hodila

Doubravce do obličeje. Doubravka instinktivně po náramku chňapla a ve stejnou chvíli jsem k ní já přiskočila, vytrhla jí hřeben z ruky a poslala ho obloukem Koře.

Doubravka se na mě nasupeně otočila, ale já jen s úsměvem pokrčila rameny. Co jiného mohla čekat? Navky drží při sobě. A my s Korou jsme byly jediné navky v Nemojově rodině.

Občas se mi zdálo, že ostatní se na nás dívali podobně, jako se dospělí lidé dívají na děti – jako na někoho, u koho ještě není jisté, co z něj jednou vyroste. V jejich přístupu se mísila shovívavost nad naší tendencí narušovat zaběhlé zvyky a lehká přezíravost, která nám neustále připomínala, že tudy možná jen procházíme. Dokud nedokončíme transformaci tak jako naše sestry, zůstáváme stále s rukou na klíče od dveří. Neživé, ale ne mrtvé; s mocí novorozených vodních démonek, ale stále ještě s lidskou duší.

Sotva bylo jasné, že boj o rusalčí hřeben skončil, kruh přihlížejících se za hlučného štěbetání loudavě rozpil do zbytku místnosti.

„Dobrá práce, sestřičko,“ usmála se Kora a nechala hřeben zmizet v kapse své krátké sukně.

Daly jsme si placáka.

„Vzpomínáš, jak jsem ti říkala, že z toho ještě budou problémy?“ neodpustila jsem si.

Od začátku jsem tušila, že to nebyl dobrý nápad, a už ani nevím, kolikrát jsem jí to za posledních dvacet čtyři hodin zopakovala.

„Tohle?“ Kora si s mávnutím ruky odfrkla. „To přece nic nebylo.“

Než jsem se s ní mohla podělit o své přesvědčení, že tímhle to nejspíš neskončí, prudce se nadechla a vyhrkla:

„Málem bych zapomněla! Koukej, na co jsem dneska přišla!“

Nacpala mi před oči svou ruku.

„Že máš pět prstů?“ nadhodila jsem.

pronikavost a plné rty šeptaly o pradávných vášních dnes pohřbených hluboko pod nánosy hněvu, křivdy a studené nenávisti. Nemoj, pán močálu a hlava naší rodiny.

Ač jsem se v jeho paláci dnes už cítila jako doma, on mi stále naháněl husí kůži. Šimralo mě na zádech, když mě probodl pohledem.

„Prý sis dnes vedla slušně,“ poznamenal a já se trochu uvolnila s vědomím, že nesedím na lavici obžalovaných. Koutkem oka jsem zahlédla Světlanu, jak stojí kousek od trůnu a usmívá se. Už mu tedy povyprávěla o tom, jak jsem málem utopila svou první obět.

„Mrzí mě, že jsem to nemohla dotáhnout do konce,“ odpověděla jsem.

Na jeho rtech se mihl náznak úsměvu.

„Příště už půjdeš na jistotu.“

Nečekal na moji odpověď a otočil se na Koru. Ta ihned nasadila sladce nevinný výraz, kvůli kterému by nejspíš každý smrtelný muž padl na kolena a začal jí líbat nohy. Klidně i ty žabí. Nemoje však nechal chladným. Čekala jsem, že Koře vynadá, on však na ni chvíli jen hleděl a pak natáhl ruku dlaní vzhůru. Kora mu svou trofej neochotně vydala.

„Rusalčin hřeben je předmět zasluhující respekt. Jeho krádež vypovídá o neúctě k našim sousedům a je v rozporu s našimi hodnotami. Už se to nebude opakovat,“ prohlásil Nemoj tónem, jenž vůbec nepřipouštěl jinou možnost, a podal hřeben Světlaně. „Zítřa v noci se Světlanou zajdeš k jezeru a s omluvou ho vrátíš.“

Kora nakrčila bradu, ale nakonec bez námitek přikývla.

Ančutka, který nás prve přivedl a teď se servilně krčil u Nemojových nohou, naznačil, že máme odejít. Nemusel nás dvakrát pobízet, vystřelily jsme ze Síně jako vosy vypuštěné z krabičky.

„Nakonec to nebylo tak hrozné,“ poukázala jsem, když jsme kráčely zvlněnou chodbičkou vedoucí k našemu pokoji. „Ani nám nevynadal, že jsme šly ven bez doprovodu.“

Kora jen zavrčela. Uvědomila jsem si, že mi něco uniká. Celou dobu jsem krádež hřebenu považovala za žertík pro ukrácení dlouhé chvíle. Teď se ale zdálo, že Kora ho opravdu chtěla a úleva, že nepřišel žádný trest, nemohla vyvážit zklamání nad jeho ztrátou.

Chytila jsem ji za loket, aby musela zpomalit.

„Proč jsi ten hřeben vzala?“

Chvilí zaváhala, ale pak si rezignovaně povzdychla a naznačila mi, že mám pokračovat v cestě.

„Protože kdo vezme rusalce její hřeben, má na ni páku.“

„To vím,“ odpověděla jsem důrazně. Ano, kdo vezme rusalce její hřeben, může po ní chtít cokoli a ona mu to musí splnit. „Ale proč jsi chtěla mít páku na Terezu?“

Pokrčila rameny.

„Zdálo se mi, že by se to mohlo hodit.“

Víc už jsem z ní nedostala, ale nemohla jsem se zbavit pocitu, že mi něco tají.

— — — — —

Toho rána jsem jako vždy provedla u Stromu zapomnění svůj rituál Odevzdání. Světlana mi vysvětlila ihned po mém příchodu do Nemojského močálu, že Strom nám dokáže ulevit od vzpomínek, které nechceme. O bludičkách se prý říká, že mají srdce z ledu. Kdo by na našem místě neměl? Kdybyste dostali možnost zapomenout na všechny křivdy, nevyužili byste ji? Každá z mých sester zemřela násilnou smrtí a ta bolest a hněv je přivedly do močálu. Světlana této nejhorší vzpomínce říkala Kotva, protože právě ona nás držela na Prahu a nepustila dál do Navu. Moci odevzdat bolestivé vzpomínky

Stromu, bylo vysvobozením. Přesto jsem zjistila, že mé sestry si často tu nejhorší vzpomínku, svou Kotvu, dobrovolně ponechávaly. Nejdřív jsem nechápala proč – chtěla jsem zapomenout na všechno, co bolí. Ale záhy jsem svou strategii změnila. Ano, odevzdala jsem pár těžkých momentů, ale pak jsem se rozhodla vymazat ty hezké. Okamžiky, kdy mi srdce bušilo až v krku a na kůži mě mravenčilo po *jeho* doteku. Záplavy štěstí nad myšlenkou, že jsem našla někoho, kdo mě má opravdu rád. Pocity, že nevážím víc než holubí pírkó, které mě každé ráno vyprovázely z jeho dveří... Tohle jsem potřebovala zapomenout. Hořkost a bolest jsem si nechala jako varování, abych už nikdy neopakovala stejnou chybu. Milovat jinou lidskou bytost je jako objednat si vlastní popravu. Dříve či později naše srdce umře pomalou, nemilosrdnou smrtí.

Byly však i jiné vzpomínky, kterých jsem se chtěla zbavit. Mnohé z nich mě svazovaly a tížily a já už nechtěla zůstat pod jejich diktátem. Po důkladné úvaze jsem jako první odevzdala Stromu vzpomínku související se ztrátou mé milované babi. Nebyl to okamžik, kdy jsem se dozvěděla, že zemřela, ale den jejího pohřbu. Psychicky i fyzicky jsem se složila na schodech kostela, kde probíhalo poslední rozloučení, a nedokázala jsem vejít dovnitř. Prostě jsem nemohla. Máma do mě cosi hučela, ale já si vůbec nevzpomínám, co to bylo. V hlavě jsem měla temno. Věděla jsem jen jediné – že nedokážu čelit pohledu na babiččinu rakev. Možná jsem prostě někde uvnitř pořád doufala, že to je nějaký omyl, špatný sen, nebo hodně zvrácený žert. Že moje babi, která se o mě vždycky starala mnohem líp než máma, pořád žije. Podle doktorů mělo jít jen o jednoduchou operaci. Nebyl důvod, aby se po několika dnech objevily komplikace tak nečekané a závažné, že ji připravily o život během hodin. Nemohla to být pravda... dokud bych ji tam neviděla ležet.

Tehdy jsem do toho kostela nevstoupila. A později jsem se za to každý den hrozně styděla. Moje máma tomu napomáhala komentáři o tom, jak by byla babi zklamaná, že jsem se s ní ani nešla rozloučit. Opakovala jsem sama sobě, že babi by to chápala, ale nepomáhalo to.

Odevzdat tuhle vzpomínku Stromu zapomnění bylo... euforické.

Seděla jsem tehdy na okraji studny a po tváři mi tekly slzy. Když ale skáply z okraje mojí čelisti, místo aby zamířily dolů k temné vodě, začaly se vznášet. Hlavou mi problesklo, že takhle to musí vypadat, když pláčou astronauti ve vesmíru. Moje slzy ve formě dokonale kulatých, průzračných korálků se chvíli vznášely jako ve vakuu a pak zamířily vzhůru do koruny Stromu, kde se usídlily na temně modrých listech se zářivými žilkami a zůstaly tam. Čiré a neměnné, jako věčné kapky ledu.

Tento malý rituál jsem opakovala každý den. Až později jsem pochopila, jak moc mě změnil. Naše vzpomínky pro nás dělají totéž, co řezbářský nůž pro dřevěnou sochu. Dávají nám tvar, určují, kým jsme. Člověk by řekl, že když se vzpomínek zbaví, nic se nestane. Nůž už přece svoji práci udělal. Ale tak to nefunguje. S každou odevzdanou vzpomínkou jsem se stávala někým trochu jiným; silnějším, svobodnějším. A také méně lidským.

—•••••—

Dny v Nemojském močálu měly své vlastní kouzlo. Ač by se zdálo, že sluneční svit panující na blatech z nás dělal vězně v našem podzemním království, nikdo z nás to tak necítil. Spát jsme nepotřebovaly, ale nikdy jsme neměly problém se zabavit. Bytosti Prahu trávily volný čas různě. Zatímco rusalky tančily, vily věnečky, aranžovaly lekníny a kdovíco ještě, upíři přemýšleli, jak v dnešní

době co nejsnadněji nasosnout, lesní duchové se trápili nad nepochopitelnou lidskou potřebou nechávat všude odpadky a jezinky pátraly po nehlídaných dětech, my jsme se v noci honily nad blaty a ve dne hrály vrhcáby, dávaly si hádanky, nebo společně četly z knih psaných hlaholicí. Občas také Nemoj vyprávěl příběhy lidí utonulých v močálu a Doubravka nás každou chvíli bavila předcítáním milostných veršů, které jí posílal jeden zachnar starý jak Metuzalém.

Užívali jsme si pohodlí našeho domova a péči oddaných ančutků. Každá jsme měly svého a Nemoj jich měl hned několik. Byli nám k ruce pro všechno, co jsme mohli potřebovat. Pomáhali nám, dělali, co nám na očích viděli, a v mezičase s manickým nadšením uklízeli Podzemní palác. Dokonce několikrát denně leštili hromady pokladů, které nechával Nemoj záměrně povalovat na podlaze v Síni setkávání, aby dal každému najevo, jak málo pro něj lidské bohatství nakupené v močálu za celá staletí znamená.

Často jsem se přistihla, že závidím dospělým bludičkám jejich bezstarostnost. Svou lhůtu už stihly a mohly si plnými doušky vychutnávat svobodný neživot, zatímco mě neustále nahloďával strach, co bude, když do sedmi let nestihnu vzít lidský život. Navka, která nesplní svou lhůtu, se vydá na jednu ze dvou cest. Buď se vrátí mezi živé, do světa, který pravděpodobně nenávidí, nebo ji čeká živoření mezi Zatracenými, nejubožejšími obyvateli Temného Navu, jejichž duše je už tak poničená, že stačí velmi málo, a vše, čím kdy byli, se rozteče do skupenství věčného utrpení. Volba nebyla na nás. Vše záviselo na stavu naší duše na konci lhůty. A ani jedna z těch dvou variant nezněla právě lákavě. Jako by nebylo dost hrozné už to, že bychom musely opustit domov a novou rodinu...

„Ještě jsi mi neřekla, co se v noci stalo,“ nadhodila Kora, když jsme se o něco později vracely do Síně setkávání, abychom se připojily k ostatním na ochucenou mlhu, občerstvení, které pro nás připravovali ančutkové.

Začala jsem jí vyprávět o Lukášovi a zlost mě píchla do žaludku, když jsem se dostala k tomu nepovedenému završení. *Nebyť toho bloupého telefonu, už jsem to mohla mít za sebou!* Kora empaticky naslouchala a pohoršeně komentovala neurvalé chování chlapa, co se drze odmítl nechat zabít, aby posloužil novorozené bludičce. So-
bec jeden.

„Mělas mu ten jeho telefon vzít a udělat si selfičko, až ho budeš topit,“ poznamenala nakonec s bojovným svitem v očích.

„Bezva nápad, schovám si ho na příště!“ souhlasila jsem rozverně.

Kora zvedla do výšky imaginární telefon, chytila se za krk, vyplázla jazyk a vykulila oči. Když jsem vyprskla smíchy, dodala ironickým tónem:

„Elfí selfie a šup s ním na instáč!“

Najednou znovu zvážněla.

„Stejně je to zvláštní. Jsi tu pár týdnů a málem jsi jednoho měla. Zatímco já... Možná prostě není můj osud stát se bludičkou.“

„Co blázníš, máš ještě spoustu času,“ namítla jsem, ale vzápětí jsem měla chuť překousnout si jazyk. Koho měla tahle dokola opakovaná fráze uklidnit? Kora mě sjela studeným pohledem. Abych to zachránila, dodala jsem rychle: „Rozhodně máš větší šanci než já. Já totiž nejspíš tu svoji zrovna propásla.“

Kora se ale jen zakabonila, takže vypadala jako rozbitá panenka, a zavrčela:

„Nech toho, Leno. Ty ses narodila, aby ses stala bludičkou. Mezi lidmi ti to nikdy moc nešlo, zato tady ses zabydlela jedna dvě. Po-
dívej, jak rychle se učíš. Po pěti dnech jsi uměla přivolat mlhu. Po

deseti bouři. A proměnu v plamínek už taky zvládáš levou zadní. Elektrické šoky určitě dáš co nevidět. Máš na to talent a vsadím se, že ti ten chlapík nevpadl do rány náhodou.“

„No jistě, bylo to osudové setkání,“ obrátila jsem oči v sloup. „Měla jsem kliku a taky smůlu, nic víc v tom nehledej.“

Kora našpulila rty a pokrčila rameny s rádoby lhostejným výrazem ve tváři, který ale jasně dosvědčoval, že mi nevěří. Lezla mi na nervy, když to dělala. Bylo to znamení, že si dál myslí svoje, jen už nehodlá diskusi věnovat více energie.

Možná byl můj osud stát se bludičkou, jenže já nepatřila k těm, co dokážou v klidu sedět a čekat, až za ně někdo něco zařídí. Co kdyby si osud zrovna chtěl dát padla? Upřímně jsem se bála, že pokud otěže svého života nedržím v rukou já, nedrží je nikdo. A co pak? Koně se rozutečou každý na jinou stranu a já zůstanu trčet na místě. A kdo nejde dopředu, ten couvá, protože okolní svět se nezastaví.

Jenže se zdálo, že pro bludičku bylo dokončení transformace opravdu tak trochu otázkou příznivé souhry okolností. Nemohla jsem se sebrat, odjet do nejbližšího města a utopit někoho v umyvadle na veřejných záchodcích. Rusalky to měly jednodušší. Jim lidé lezli do vody dobrovolně každé léto, někdy dokonce i po soumraku, a čas od času se někdo z nich už nevynořil. Ale do močálu se lidé v noci dobrovolně procházet nechodili a jaká byla statistická pravděpodobnost, že v době, kdy má každý v telefonu GPS, někdo do našich končin zabloudí? Nejspíš skoro nulová. A jaká pak mohla být šance, že stejná bludička narazí na osamělou oběť dvakrát během sedmi let? Ptala jsem se svých sester, jak transformaci dokončily ony, ale všechny se shodly, že to prostě byla náhoda. Moje budoucnost zkrátka závisela na dvojnásobné dávce čirého štěstí. Bezva.

RUSALČÍ HŘEBEN

Většina věcí na mně byla špatně. Aspoň podle moje mámy. Byla jsem tlustá, odjakživa. Pardon, světe, že tě musím obtěžovat svojí nekonvenční postavou, zkrátka jsem takhle narostla. Moje vlasy byly příšerné, ačkoliv jsem nikdy nezjistila, co jim vlastně chybělo, kromě toho, že se snadno cuchaly, a musela jsem je nosit stažené do drdolů, nebo aspoň do culíků, aby se jejich příšernost trochu zamaskovala. Taky jsem prý nepobrala moc krásy, takže jsem měla zakázáno se malovat, a radši prý ať se věnuju studiu, protože svým vzhledem nikdy na nikoho nezapůsobím. Ne že by moje máma věřila, že někoho oslním inteligencí – prý co mi nebylo dáno, musím prostě dohnat pílí.

Babi to viděla jinak, ale... to byla babi. A babičky nás mají milovat a rozmazlovat se všemi našimi chybami a kazy. Nejsou tu od toho, aby nás připravovaly na život, ale aby nám nabídly únik v podobě pomalejšího, klidnějšího světa s vůní starých knížek, kakaa a teplého višňového koláče.

A tak jsem vyrostla s vědomím, že jsem ošklivé káčátko, které bobužel nikdy nezjistí, že je ve skutečnosti labuť. Naopak. S každým dalším dnem mělo brožit, že svět konečně pochopí, že jsem navíc

i bloupá, jen jsem to zatím úspěšně tajila. Ten strach se stal mým stálým společníkem. Dennodenně se mnou snídal i večerel a připomínal se mi mrazivým štouchnutím do žaludku, kdykoliv jsem se měla objevit v novém prostředí, s novými lidmi a potenciálně novými nepřáteli, kteří se mi vysmějí kvůli mé nedostatečnosti. Že se nikdo nesmál a nikdo mi nedával najevo, že by se mnou bylo něco v nepořádku, mě neuklidňovalo. Měla jsem za to, že se mi prostě jen dařilo dobře skrývat, jaká doopravdy jsem. Odváděla jsem pozorost svým utípem a všeobecným rozhledem a preventivně se lidí co nejvíce stranila.

Z tohoble zvyku mě vytáhl až David. Když jsem ho poznala, měla jsem dojem, že mě objevil. Jako hledač pokladů, co rozpozná diamant v nevzhledném kameni. Díky němu jsem poprvé začala pochybovat, jestli to všechno, co mi o mně moje máma říká, je pravda. Najednou jsem slyšela, že jsem chytrá a utípná. Že jsem jiná než ostatní. Že se dívám na svět jinýma očima. Že moje postava je ve skutečnosti přitažlivá. A že mi sudičky daly do vínku zvláštní, tajemnou krásu.

Vzpomínka na setkání s Davidem byla druhá, kterou jsem odevzdala Stronzu zapomnění.

Ti, co obývali Práh, hraniční prostor mezi světem živých a podsvětím, obvykle udržovali úzké diplomatické vazby, navzájem se navštěvovali a pomáhali si. Proto Nemoj neocenil Kořin šprým s hřebem a proto také trval na tom, aby ho vrátila osobně a s omluvou. Světlana se rozhodla tuto lekci spojit s mým tréninkem, a tak sotva poslední paprsky rudě žhnoucího slunce pohltil soumrak, vyrazily